

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku K. G.
przy uczestnictwie E. B.
o stwierdzenie nabycia spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 lutego 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki
od postanowienia Sądu Okręgowego w Ś.
z dnia 31 marca 2015 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącej na rzecz wnioskodawcy 180 (sto
osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną uczestniczki E. B. od postanowienia Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 31 marca 2015 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych

funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tej przesłance wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz w jego uzasadnieniu nie przedstawiła wyводу prawnego, nie nawiązała nawet do przepisów prawnych, z którymi wiąże oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. W uzasadnieniu wniosku nie zawarła również takich argumentów, które wskazywałyby na rażące naruszenie konkretnych przepisów prawa. Argumentacja sprowadza się w istocie do polemiki z ustaleniami faktycznymi, co nie jest dopuszczalne, bowiem Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). W uzasadnieniu wniosku kwestionuje się ocenę dowodów dokonaną przez Sąd odwoławczy oraz brak rozpoznania zarzutów apelacyjnych. Twierdzenia te nie zostały oparte na wywodzie natury jurydycznej i stanowią w istocie powtórzenie zarzutów apelacyjnych, bez uwzględnienia nadzwyczajnego charakteru środka

zaskarżenia, jakim jest skarga kasacyjna. Nie mogą zatem świadczyć o oczywistej zasadności skargi.

Skarżąca w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz w ramach podstaw kasacyjnych podniosła również zarzut nieważności postępowania na skutek pozbawienia możliwości obrony jej praw poprzez brak uchylenia postanowienia Sądu pierwszej instancji, który nie rozpoznał istoty sprawy, nie odnosząc się do pierwszego testamentu sporządzonego przez spadkodawczynię. Uzasadnienie wniosku nie uwzględnia jednak charakteru postępowania odwoławczego, opartego na modelu apelacji pełnej, który nakazuje sądowi drugiej instancji rozpoznanie sprawy tak, jakby czynił to sąd pierwszej instancji. Sąd odwoławczy nie uchyla więc orzeczenia, lecz czyni własne ustalenia na podstawie materiału zebranego w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji i w postępowaniu odwoławczym i dokonuje własnej oceny prawnej.

Podniesione w uzasadnieniu wniosku twierdzenia nie świadczą więc o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej ani o nieważności postępowania, lecz sprowadzają się do polemiki z ustaleniami faktycznymi. Zaniechanie przeprowadzenia dowodu może świadczyć jedynie o naruszeniu przepisów postępowania, a powołanie takiego zarzutu w postępowaniu kasacyjnym wymaga wykazania możliwości jego wpływu naruszenia na treść orzeczenia. Nie może natomiast prowadzić do podzielenia zarzutu nieważności postępowania, bowiem przesłanki nieważności postępowania są wyczerpująco określone w art. 379 k.p.c. Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał pojęcie pozbawienia strony możliwości obrony swych praw wskazując, że oddalenie wniosków dowodowych nie jest podstawą do uznania nieważności postępowania (por. m. in.: wyrok SN z dnia 20 sierpnia 2015 r., sygn. akt II CSK 637/14, www.sn.pl; wyrok SN z dnia 18 marca 2014 r., sygn. akt II PK 256/12, www.sn.pl; wyrok SN z dnia 8 lipca 2011 r., sygn. akt IV CSK 603/10, www.sn.pl; wyrok SN z dnia 20 maja 2011 r., sygn. akt II UK 339/10, www.sn.pl; wyrok SN z dnia 3 lutego 2010 r., sygn. akt II CSK 404/09, www.sn.pl). Niezależnie od tego należy zauważyć, że w niniejszej sprawie nie zachodzą też inne przyczyny nieważności postępowania.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c.

I.n